

Sygn. akt VIII Ka 1035/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 kwietnia 2014r.

Sąd Okręgowy w Białymstoku VIII Wydział Karny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący SSO Ilona Simonowicz

Protokolant Aneta Chardziejko

z udziałem prokuratora Prokuratury Okręgowej w Białymstoku Ewy -Minor Olszewskiej

po rozpoznaniu w dniu 17.IV.2014r.

sprawy **D. S.**

oskarżonego o czyn z art.157 §1 kk w zw. z art. 57a §1 kk

na skutek apelacji, wniesionych przez oskarżonego oraz przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim

z dnia 30 października 2013r. sygn. akt VIII K 252/13

I. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, iż:

1. uchyla rozstrzygnięcie z pkt. III jego części dyspozytywnej w przedmiocie zasądzenia zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami na rzecz pokrzywdzonego;
2. na mocy art. 57a §2 kk orzeka od oskarżonego D. S. na rzecz pokrzywdzonego P. G. nawiązkę w kwocie 12000 zł (dwunastu tysięcy złotych);
3. powództwo cywilne pozostawia bez rozpoznania

II. W pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.

III. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa: kwotę 180 zł (stu osiemdziesięciu złotych) tytułem opłaty za II instancję oraz kwotę 70 zł (siedemdziesięciu złotych) tytułem wydatków poniesionych przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym.

IV. Zasądza od oskarżonego D. S. na rzecz oskarżyciela posiłkowego P. G. kwotę 982,60 zł (dziewięćset osiemdziesiąt dwa złote 60/1000) tytułem wydatków poniesionych przez oskarżyciela posiłkowego w postępowaniu odwoławczym, w tym kwota 885,60 zł (osiemset osiemdziesiąt pięć złotych 60/100) tytułem kosztów zastępstwa procesowego przed Sądem II instancji oraz kwota 97 zł (dziewięćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów podróży.

UZASADNIENIE

D. S. został oskarżony o to, że w dniu 11 maja 2013 r w S. na ul. (...) uderzając pięścią w twarz P. G. spowodował u niego obrażenia ciała w postaci rany tłuczonej twarzy po stronie lewej, obrzęku nosa, złamania kości nosa z przemieszczeniem, podbiegnięcia krwawego w okolicy biodrowej lewej, otarć naskórka na przedramieniu lewym, co

spowodowało naruszenie narządu ciała lub rozstrój zdrowia trwający dłużej niż 7 dni, przy czym czynu tego dopuścił się publicznie z oczywiste łałego powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego tj. o czyn z art. 157 § 1 kk w zw. z art. 57a § 1 kk

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim wyrokiem z dnia 30 października 2013r. sygn. akt VIII K 252/13 oskarżonego D. S. uznał za winnego popełnienia zarzuczonego mu czynu i za to na mocy art. 157 §1 kk w zw. z art. 57a §1 kk wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Na mocy art. 69 §1, 2 i 4 kk, art. 70 §1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonemu na okres próby 2 lat.

Na mocy art. 415 §1 kpk zasądził od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego P. G. kwotę (...) (dwunastu tysięcy złotych) tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 24 lipca 2013r. do dnia zapłaty.

Zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 180 zł tytułem opłaty oraz obciążył go pozostałymi kosztami procesu.

Powyższy wyrok został zaskarżony przez oskarżonego oraz przez prokuratora.

Oskarżony D. S., skarżąc wyrok w całości, zarzucił orzeczeniu błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, polegający na uznaniu winy oskarżonego jedynie na podstawie dowodów niekorzystnych dla niego , a pomijając dowody korzystne w postaci wyjaśnień oskarżonego oraz zeznań świadków: L. M., K. S. i Ł. Ż..

Prokurator, skarżąc wyrok również w całości, zarzucił orzeczeniu obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 57a §2 kk poprzez podanie jako podstawy orzeczenia zadośćuczynienia za doznaną krzywdę art. 415 §1 kpk, podczas gdy w przypadku skazania za występki o charakterze chuligańskim należało orzec obowiązek naprawienia szkody, obowiązek zadośćuczynienia za doznaną krzywdę lub nawiązkę na podstawie art. 46 kk albo orzec nawiązkę na rzecz pokrzywdzonego na podstawie art. 57a §2 kk.

Podnosząc powyższy zarzut prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie nawiązki na rzecz pokrzywdzonego w kwocie 12000zł na podstawie art. 57a §2 kk lub obowiązku zadośćuczynienia za doznaną krzywdę na podstawie art. 46 §1 kk.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Z wywiedzionych apelacji za zasadną uznać należało jedynie apelację prokuratora. Apelacja oskarżonego w świetle ujawnionych w sprawie dowodów oraz dokonanych na ich podstawie ustaleń faktycznych, okazała się całkowicie bezzasadna.

Odnosząc się w pierwszym rzędzie do apelacji oskarżonego – jako dalej idącej – wskazać należy, iż Sąd Okręgowy nie podzielił jej zarzutu. Kontrola instancyjna zaskarżonego wyroku wykazała, iż ustalenia faktyczne zostały dokonane prawidłowo, na podstawie wszystkich ujawnionych w sprawie dowodów. Sąd Rejonowy - wbrew zarzutowi - ocenił dowody zarówno korzystne jak i niekorzystne dla oskarżonego wskazując, którym dowodom dał wiarę, a które odrzucił i z jakich powodów. Przeprowadzona ocena jest logiczna, zgodna z zasadami wiedzy i doświadczeniem życiowym oraz pozbawiona jakichkolwiek błędów, które rzutowałyby na poczynione ustalenia faktyczne i z tych powodów uzasadniałyby konieczność zmiany lub uchylecia zapadłego wyroku. Okoliczność , iż Sąd I instancji odrzucił wersję wynikającą z wyjaśnień oskarżonego oraz świadków: L. M., K. S. i Ł. Ż. nie może świadczyć o błędach w ustaleniach faktycznych. Sąd Rejonowy szczegółowo odniósł się do wyjaśnień oskarżonego oraz zeznań powyższych świadków i wskazał dlaczego uznał je za niewiarygodne. Sąd Okręgowy nie dopatrył się w rozumowaniu Sądu meriti żadnych nieprawidłowości. Podzielił w całości stanowisko, iż w świetle ujawnionych dowodów wina oskarżonego w zakresie zarzucanego mu czynu jest bezsporna. Świadczą o niej przede wszystkim konsekwentne i jednoznaczne zeznania pokrzywdzonego P. G., które co do przebiegu zdarzenia znajdują potwierdzenie w obiektywnym dowodzie , jakim jest

zapis monitoringu utrwalony na płycie CD (k.14 akt sprawy), a co do skutków: w opinii sądowo-lekarskiej, a nadto w zeznaniach świadka A. D..

Z uwagi na lakoniczność apelacji oskarżonego, która ograniczyła się jedynie do sformułowania zarzutu i nie zawiera szerszej argumentacji na jego poparcie, jak również na fakt, iż przedmiotowa apelacja nie została rozwinięta na rozprawie odwoławczej wobec niestawiennictwa na niej oskarżonego i jego obrońcy, Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do bardziej szczegółowego ustosunkowywania się do apelacji oskarżonego. Odnosząc się natomiast do wniosku obrońcy, zawartego w piśmie z dnia 17 kwietnia 2014r. (k. 210) o warunkowe umorzenie postępowania wobec D. S., wskazać należy, iż Sąd Okręgowy uznał ten wniosek za całkowicie chybiony. Przede wszystkim nie do zaakceptowania jest stanowisko obrońcy w zakresie oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz stopnia winy oskarżonego. Okoliczności zdarzenia, w tym chuligański charakter czynu, jednoznacznie wskazują, iż zarówno stopień społecznej szkodliwości, jak i stopień winy oskarżonego są znaczne, jak słusznie przyjął to Sąd Rejonowy. Natomiast pozostałe okoliczności, do jakich odwołuje się obrońca, a mianowicie dotychczasowa niekaralność oraz sposób życia oskarżonego, nadto jego właściwości i warunki osobiste, znalazły właściwe odzwierciedlenie w orzeczonej karze, zwłaszcza w zastosowaniu instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, która to instytucja przy występkach o charakterze chuligańskim jest stosowana, zgodnie z art. 69 §4 kk, tylko w szczególnie uzasadnionych wypadkach. Tym samym Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku poprzez warunkowe umorzenie postępowania wobec oskarżonego.

Dokonana przez Sąd Okręgowy zmiana zaskarżonego wyroku wynikała natomiast ze stwierdzonej w nim obrazy prawa materialnego, a mianowicie art. 57a §2 kk, co słusznie podniósł w swojej apelacji prokurator. Należy wskazać, iż w sytuacji popełnienia przez sprawcę czynu o charakterze chuligańskim, powyższy przepis nakłada na Sąd obowiązek orzeczenia na rzecz pokrzywdzonego nawiazki, która ma głównie charakter penalny. Jednocześnie wskazać należy, iż §7 art. 415 kpk wyklucza rozstrzyganie o powództwie cywilnym w sytuacji, gdy Sąd orzeka o obowiązku naprawienia szkody, zadośćuczynieniu lub nawiazce na rzecz pokrzywdzonego. Przedmiotowy §7 wskazuje więc na pierwszeństwo orzekania przez Sąd na podstawie przepisów materialnoprawnych o środkach penalnych przed odszkodowawczymi. Orzeczenie nawiazki nie wyklucza natomiast dochodzenia roszczeń odszkodowawczych w postępowaniu cywilnym (§6 art. 415 kpk). W niniejszej sprawie na rzecz pokrzywdzonego P. G. zostało wytoczone przez prokuratora powództwo cywilne, które zostało na rozprawie rozszerzone przez pokrzywdzonego. Pokrzywdzony nie zgłaszał wniosku o naprawienie szkody w trybie art. 46 §1 kk. D. S. zaskarżonym wyrokiem został uznany za winnego czynu o charakterze chuligańskim. Powyższa sytuacja, zgodnie z art. 415 §7 kpk nakazywała więc orzec nawiazkę na mocy art. 57a §2 kk, a wniesione powództwo cywilne pozostawić bez rozpoznania (art. 415 §2 kpk). Sąd Rejonowy nieprawidłowo więc, z obrazą wskazanego przepisu art. 57a §2 kk w zw. z art. 415 §7 kpk, rozstrzygnął o powództwie cywilnym. Zaskarżony wyrok w tej części wymagał w konsekwencji poprawy, co skutkowało dokonaną przez Sąd Okręgowy jego zmianą. W ocenie Sądu Okręgowego kwota 12.000 zł orzeczona od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego tytułem nawiazki jest adekwatna do okoliczności sprawy, zwłaszcza rozmiaru doznanych przez P. G. w wyniku pobicia cierpień moralnych i krzywdy.

Mając na uwadze powyższe – Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji swojego wyroku.

Z uwagi na fakt nieuwzględnienia apelacji oskarżonego zgodnie z art. 636 §1 kpk w zw. z art. 634 i art. 627 kpk obciążył oskarżonego kosztami procesu za postępowanie odwoławcze w zakresie opłaty od kary (art.2 ust.1 pkt 3 ustawy z 23.VI.1973r. o opłatach w sprawach karnych, Dz.U. nr 49 z 1983r. , poz. 223 z późn. zm.) oraz w zakresie kosztów związanych z wydatkami Skarbu Państwa na etapie postępowania odwoławczego: ryczałt w kwocie 20 zł za doręczenie wezwań oraz opłata za informację z rejestru skazanych w kwocie 50 zł (art. 616 §2 pkt.2 kpk w zw. z art. 618 §1 pkt.1 i 10 kpk w zw. z §1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 18.VI.2003r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym, Dz.U. nr 108 z 2003r., poz.1026 oraz w zw. z §1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 14.VIII.2003r. w sprawie określenia wysokości opłaty za wydanie informacji z Krajowego Rejestru Karnego, Dz.U. nr 151 z 2003r., poz. 1468).

Na mocy art. 634 kpk w zw. z art. 627 kpk w zw. z art. 616 §1 pkt.2 kpk zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego poniesione przez niego na etapie postępowania odwoławczego koszty, na które złożyły się koszty zastępstwa procesowego w kwocie 885,60 zł (zgodnie ze złożonymi przez pełnomocnika fakturami - k.205 i 206) oraz wydatki związane z dojazdem oskarżyciela posiłkowego na pierwszy termin rozprawy apelacyjnej (wykazane we wniosku z k. 204 oraz wniosku z rozprawy koszty podróży własnym samochodem zostały uwzględnione do kwoty 97 zł w obie strony - podstawa prawna art. 618j kpk w zw. z art. 618a §1 i 2 kpk w zw. z §3 pkt 4 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 29.I.2013r. w sprawie należności przysługującej pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej (Dz.U. z 2013r., poz.167) w zw. z zarządzeniem nr A-0220-45/13 Prezesa Sądu Okręgowego w Białymstoku z 10.VII.2103r. w sprawie sposobu ustalania zwrotu kosztów przejazdu dla sędziów zamieszkałych w innej miejscowości niż siedziba Sądu).